

Антон Павлович Чехов
Дъщеря на Албион

Пред къщата на помешчика Грябов спря прекрасна каляска с гумени шини, с дебел кочияш и с кадифено седалище. От каляската изскочи околийският предводител на дворянството Фьодор Андреич Отцов. В предверието го срещна съненият слуга.

– Господарите в къщи ли са? – попита предводителят.

– Съвсем не. Господарката и децата отидоха на гости, а господарят с мамзел гувернантката ловят риба. От сутринта още.

Отцов постоя, помисли и тръгна към реката да дири Грябов. Намери го на около два километра от къщи, като се приближи до реката. Когато погледна надолу от стръмния бряг и видя Грябов, Отцов прихна да се смее... Грябов, едър, дебел човек с много голяма глава, седеше на пясъка, скръстил под себе си по турски крака, и ловеше риба с въдица. Шапката му беше на тила, връзката му се изметнала настрана. До него стоеше висока, тънка англичанка с изпъкнали рачешки очи и голям птичи нос, който приличаше повече на кука, отколкото на нос. Облечена беше с бяла муселинова рокля, през която ясно прозираха сухите й жълти плещи. На златния й колан висеше златно часовниче. И тя ловеше риба с въдица. Около двамата цареше мъртва тишина. И двамата бяха неподвижни, като реката, върху която плаваха въдичарските им тапи.

– Желание страстно, но участ горчива! – засмя се Отцов. – Здравей, Иван Кузмич!

– А... ти ли си? – попита Грябов, без да откъсва очи от водата. – Пристигна ли?

– Както виждаш... А ти все още с тия свои глупости се занимаваш! Не си отвикнал още?

– Къде, по дяволите... Цял ден ловя, от сутринта... Някак не върви днес. Нищо не хванах нито аз, нито този караконджо. Седим, седим и никакъв дявол! Просто да се скъсаш от яд!

– Я се остави! Върви да прием водка!

– Почакай... Може да хванем нещо. Привечер рибата повече кълве... Седя, брат, тука от сутринта! Такава скука, че не мога да ти я опиша. Кой ме дявол караше да се захващам с този лов! Зная, че е глупост, а седя! Седя като подлец някакъв, като каторжник и гледам водата, като глупак някакъв! На коситба трябва да ида, а аз риба ловя. Вчера в Хапониево преосвещеният служи, а аз не отидох, тука седях ей с тази чига... с тази вещица...

– Но... ти побъркан ли си? – попита Отцов и засрамено погледна англичанката. – Ругаеш пред дама... и то нея...

– Да върви по дяволите! Все едно, бъкел не разбира руски. Ако

щещ, я хвали, ако щещ, я ругай – все едно й е на нея! Погледни й носа! Само от носа й ще ти припадне! Седим по цял ден заедно и нито дума! Стои като плашило и пули зъркелите си във водата.

Англичанката се прозина, смени червея и хвърли въдицата.

– Истински ми е чудно, брат! – продължаваше Грябов. – Живее, глупачката, в Русия десет години, и нито дума не знае руски... Отиде някое наше аристократче у тях и бързо се научи по тяхному да дърдори, а те... дявол ги знае! Ти погледни носа й! Носа й погледни!

– Е, престани де... Неудобно е... Какво си се зайл с жената?

– Тя не е жена, а мома... За женихи навярно мечтае, дяволската му кукла. И мирише на някакъв гнилоч... Намразил съм я, брат! Не мога да я гледам равнодушно! Като ми се опули с тия очища, целият се изкривя, като да съм си блъснал лакътя о перилата. И тя обича да лови риба. Погледни: лови и свещенодействува! С презрение гледа на всичко... Стои, мискинката, и съзнава, че е човек и че, значи, е цар на природата. А знаеш ли как се казва? Уилка Чарлзовна Тфайс! Пфу!... Не можеш го и изговори!

Англичанката, като чу името си, бавно изви нос към Грябов и го измери с презрителен поглед. От Грябов дигна очи към Отцов и обля и него с презрение. И всичко това мълчаливо, важно и бавно.

– Видя ли? – попита Грябов със смях. – На ви, значи на вас! Ах ти, караконджо! Зарад децата си само държа този тритон. Да не бяха децата, и на десет километра до имението си не бих я допуснал... Носът й също като на ястреб... А талията! Тази кукла ми прилича на дълъг гвоздей. Да го вземеш, знаеш, че да го забиеш в земята. Чакай... Струва ми се, че на моята въдица кълве...

Грябов скочи и вдигна пръчката. Конецът се опъна ... Грябов дръпна още веднъж, но не извади въдицата.

– Закачила се е! – каза той и се намръщи. – За камък навярно... Дявол да го вземе...

На лицето му се изписа страдание. Като въздишаше, мърдайки неспокойно и мърморейки проклетия, той почна да дърпа влакното. Дърпането до нищо не доведе. Грябов побледня.

– Жалко! Във водата трябва да влизам.

– Я остави!

– Не може... Привечер хубаво се лови... Гледай ти каква беля, прости, господи! Трябва да влизам във водата. Трябва! А пък да знаеш как не ми се съблича. Англичанката трябва да разкарам... Неудобно е пред нея да се събличам. Все пак дама е!

Грябов хвърли шапката и връзката си.

– Мис... ъ-ъ-ъ... – обърна се той към англичанката. – Мис Тфайс! Же вупри! Е, как да ѝ кажа? Е, как да ти кажа, за да разбереш? Слушай-те... натам! Натам идете! Чуваш ли?

Мис Тфайс обля Грябов с презрение и издаде носов звук.

– Какво? Не разбирате ли? Махай се оттука, ти казват! Трябва да се събличам, дяволска кукло! Нататък иди! Нататък!

Грябов дръпна мис за ръкава, посочи ѝ храстите и клекна: върви, значи, зад храстите и се скрий там ... Англичанката, движейки енергично веждите си, бързо изговори дълго английско изречение. Помешчиците прихнаха да се смеят.

– Пръв път в живота си чувам гласа ѝ... Няма какво да се каже, гласче! Не разбира! Е, какво да я правя?

– Зарежи! Да вървим да пийнем водка!

Не може, сега трябва да се лови... Вечер... Е, какво ще кажеш? Гледай ти бяла! Ще трябва да се събличам пред нея...

Грябов съблече сюртука и жилетката си и седна на пясъка да си събува обувката.

– Слушай, Иван Кузмич – каза предводителят, като се смееше в шепата си. – Това вече, приятелю, е подигравка, гавра.

– Никой не я моли да не разбира. Това им е за урок на чужденците!

Грябов събу обувката, панталоните, съблече си бельото и се намери в адамов костюм. Отцов се хвана за корема. Той се зачерви от смях и от срам. Англичанката замърда вежди и замига с очи... По жълтото ѝ лице пробягна надменна, презрителна усмивка.

– Трябва да се поохладя – каза Грябов, като се тупаше по бедрата. – Кажи ми, моля ти се, Фьодор Андреич, защо всяко лято се изривам по гърдите?

– Но влизай по-скоро във водата или се покрий с нещо! Животно!

– И да беше се засрамила поне, мръсницата! – каза Грябов, като влизаше във водата и се кръстеше. – Брр ... студена вода... Гледай я как си мърда веждите! Не се маха... Над тълпата стои! Хе-хе-хе... И за хора не ни смята!

Като влезе до колене във водата и се изправи с целия си грамаден ръст, той намигна и каза:

– Това, брат, не ѝ е Англия!

Мис Тфайс хладнокръвно смени червея, прозина се и хвърли

---

1. Моля ви... (от фр. – je vous prie)

въдицата. Отцов се обърна настрана. Грябов откачи кукичката, гмурна се и със сумтене излезе из водата. След две минути той седеше вече на пясъка и пак ловеше риба.

1883

КРАЙ

© Христо Радевски, превод от руски

Антон Павлович Чехов
, 1883

Източник: <http://bezmonitor.com>

Сканиране: Тони

Антон П. Чехов, Разкази 1880–1886, Народна култура 1969

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1978>]